

**Tvende nye lystige,
men sømmelige
Viiser,
Den Første
Om Gaasen, som røbede
Morten Bisp.
Den Anden
Om tilladelige Forlystelser.
Sammensatte
af
Studioso
Envold Möller.**

Melodierne findes over Sangenes Begyndelse.

Tronhiem, trykt Aar 1750.

Som jeg Tid efter anden haver sammensadt en-
deel Sange til egen Moro og sømmelig Tids-
Fordriv, hvilke med Tiden kand, maaskee, ved
Trykken blive udgivne under denne Titel: Aan-
delige Sange. Iligemaade Traurige, men
haabefulde. Lystige, men sømmelige. Kier-
ligheds, men anstændige. Satyriske, men til-
ladelige. Saa udgaaer nu følgende tvende til
en Prøve, for at bringe mig Tidende om den Ap-
petit eller Væmmelse, disse kand opvække hos Al-
muen, der gemeenlig finder meest Smag i det, som
smager ilde; Hvorfore jeg vil forsøge at give dem
Smag paa det, som er uskyldigt, og under søm-
melig Lystighed leede dem til at finde Smag i det,
som bør at smage dem best, nemlig aandelige eller
gudelige Sange.

Den første
At siunge over Gaasen paa
Mortens Aften.

Melodie som den iblant Almuen bekjendte Polsk
Dans, der har Navn af Kari lilla.

1.
Du sladderagtige Kreatur,
Som Morten Bisp forraadet har med din Strube
Til dem, som gik efter ham paa Lur,
Da han sig gjemte udi din Sti og din Grube!
Vi med vrede Hænder
Og med bitre Tænder
Skal vor Vrede svale,
Saa du skal betale
At du saa torde skraale.

2.
Det skal ey være dig nok til Straf,
At vi har seet dit Blod i Strømme at flyde,
Og at vor Pige har plukket af
Hver Fier og Dun, dig skulle klæde og pryde;
Kroppen skal vi steege,
Og med Struben leege,
Siden vore Knive
Skal dig Resten give
Og med Fierene skrive.

3.
Imidlertid vi til Aftens-Maal
Transerer dig, og æder op dine Lemmer,
Da skal vi drikke din skamfuld Skaal,
Vi dermed samtlig Satyre-Sange opstemmer:

Den som stedse hiadrer
Og unyttig sladrer,
Lader ingen være
Udi Fred og Ære,
Gaasens Søster skal være.

4.

Den Mund, som røber en ærlig Mand,
Naar han sig hemlig i Sikkerhed vil fordølge,
Og derved see sig i sikker Stand,
Naar man ham for retfærdig Sag vil forfølge,
Røberen det agter
Og ham eftertragter,
At han kand besnære
Hannem i sin Ære,
Gaasens Broder skal være.

5.

Men som den ærlige lærde Mand,
Vor Morten Bisp, forblev den samme som førre,
Men Gaasen blev i sin Gaase-Stand,
Og Gaasens Roes ved Raabet ikke blev større:
Saa og alle andre,
Som uskyldig vandre,
Intet har at frygte
I sit gode Rygte,
Som Bagtaleren søgte.

6.

Saaledes skal vi da hevne os
Paa Gaasen og dens sladderagtige Tunge.
Dit stægte Kiød nyder vi derhos,
Og vore Munde med Takke-Sange skal runge:
Vi os alle mætter

Nu med gode Retter,
Som vi stedse nyder,
Gaasen Gildet pryder,
Derfor alle sig fryder.

Den Anden
Om tilladelige Forlystelser, hvorved
vi bør erindre os om noget Høyere.

Synges som den bekiendte Norske Viise:
Saa danser Hallings Gutten.

1.
HErren, som evig lever
I Himmel-Glæde,
Og høyfornøylig svever
Udi sit Sæde,
Han og bil tilstæde,
At vi maa i Glæde
Undertiden os fornøye;
Thi vi kand ey stedse døye
At bestride Trængsel og Længsel.

2.
Men naar jeg mig fornøyer
Og Sindet letter,
Jeg mig da did ey føyer,
Hvor jeg forgietter
Himlens rette Glæde,
Did jeg ey vil træde;
Men min Moro skal kun være
Det som udi Tugt og Ære
Sømmer sig at giøre og høre.

3.

Nu vil jeg musicere
Høflige Sange;
Nu vil jeg udspatzere,
Blant Blomster gange;
Derved jeg paamindes
Om den Fryd, som findes
Udi Himmel-Kor og Glæde,
Og den Pragt i HErrrens Sæde,
Som derved betegnes og regnes.

4.

Nu jeg de gyldne Prikker
Og Solens Lue,
Som over os udstikker,
Vil og beskue:
Derved kand jeg lære,
At jeg og bør være
Som et Lys i Huus og Kirke,
At GUds Aand hos mig kand virke
At oplyse andre at vandre.

5.

Stundom vil jeg fare
Lidt ud paa Vandet,
At fange Fisk med Snare
Inde ved Landet;
Tanken derved bliver:
Modgangs Vinde driver
Os for ofte til at skeye
Uden for de rette Veye,
Og os mange gange kand fange.

6.

Nu vil jeg Jagten prøve
Blant vilde Fielde,
Og der min Moro øve
Paa Dyr at fælde;
Dette kand mig minde:
At, som jaged Hinde,
Kirkens redelige Lemmer
Ofte Satans Jagt fornemmer,
Og forfølges saare til Taare.

7.

Jeg mig da saa fornøyer
Og mig forlyster
I det, som mig tilføyer
Glæde, og trøster
Sindet i de Tanker,
Som i Sielen vanker;
Thi en syndig Glæde kaster
Sielen udi flere Laster
Og gjør Sorgen større, end førre.

8.

Saaledes vil jeg vanke,
Naar Sindet tynges,
Og nogen traurig Tanke
Ved Sielen klynges;
Slig skal Lysten være,
Hvorved jeg kand lære,
At ophøye Skaber-Manden,
Som os udi Sørge-Standen
Gierne vil fornøye og føye.